

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 756/2566

พนักงานอัยการจังหวัดทองผาภูมิโจทก์ นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 33, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 64, พ.ร.ก.การบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 มาตรา 9, พ.ร.ก.การบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 มาตรา 18, ป.อ. มาตรา 86, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

ทรัพย์สินที่ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบตาม ป.อ. มาตรา 33 (1) ได้นั้น จะต้องเป็นทรัพย์สินซึ่งจำเลยได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดในข้อหาความผิดที่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยนั้นโดยตรง กรณีที่จำเลยใช้รถยนต์ของกลางโดยสารพาคนต่างด้าว ทั้งสิบห้าคนซึ่งหลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้วไปส่งยังจุดหมายปลายทาง จึงเป็นการใช้รถยนต์ของกลางเป็นยานพาหนะให้คนต่างด้าวนั่งโดยสารมาในรถด้วยเท่านั้น มิได้เป็นการใช้รถยนต์ของกลางเพื่อพาคนต่างด้าวหลบหนีให้พ้นจากการจับกุมหรือเพื่อหลีกเลี่ยงการตรวจสอบจับกุมของเจ้าพนักงานตำรวจโดยตรง ดังนี้ รถยนต์ของกลางจึงไม่ใช่ทรัพย์สินรวมที่จำเลยได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดตามฟ้องโจทก์ตาม ป.อ. มาตรา 33 (1) แม้จะปรากฏข้อเท็จจริงว่า รถยนต์ของกลางที่คนต่างด้าวนั่งโดยสารมาด้วยนั้นจะเป็นรถยนต์นั่งส่วนบุคคลซึ่งบรรทุกผู้โดยสารได้ไม่เกิน 7 คน แต่จำเลยกลับนำรถยนต์ของกลางดังกล่าวมาใช้บรรทุกคนต่างด้าว 15 คน ซึ่งมีจำนวนผู้โดยสารเกินกว่าที่ได้จดทะเบียนไว้กับกรมการขนส่งทางบก และคนต่างด้าวนั่งโดยสารมาในท้องโดยสารในลักษณะแออัดยัดเยียด ซึ่งผิดวิสัยของการนั่งโดยสารมาในรถตามปกติทั่วไปก็ตาม ก็เป็นแต่เพียงการใช้รถยนต์ผิดประเภทและลักษณะการใช้งานของตัวทรัพย์สินเท่านั้น มิใช่พฤติการณ์ที่ถึงกับบ่งชี้ชัดว่าจำเลยมุ่งหมายที่จะใช้รถยนต์ของกลางดังกล่าวในการกระทำความผิดตามฟ้องโจทก์โดยตรงดังที่ได้วินิจฉัยมาข้างต้น รถยนต์ของกลางจึงเป็นทรัพย์สินที่ไม่อาจริบได้ตาม ป.อ. มาตรา 33 (1) โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 64 พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 มาตรา 9, 18 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 ตรีบรถยนต์และโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 64 วรรคหนึ่ง พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (6), 18 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 (ที่ถูก ไม่ต้องประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86) การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานซ่อนเร้นหรือช่วยด้วยประการใด ๆ แก่คนต่างด้าวเพื่อให้พ้นจากการจับกุม ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน และปรับ 30,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 เดือน และปรับ 15,000 บาท โทษจำคุกให้รอการ

ลงโทษไว้ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 วรรคต้นและโทษจำคุกที่ของกลาง โจทก์อุทธรณ์
ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุก 1 ปี เมื่อลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุก 6 เดือน โดยไม่ปรับและไม่รอกการลงโทษ คืบ
รยนต์ของกลางแก่เจ้าของ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกา
วินิจฉัยว่า มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า รยนต์ของกลางเป็นทรัพย์สินที่
ใช้ในการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 (1) หรือไม่ เห็นว่า ทรัพย์สินที่
ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 (1) ได้นั้น จะต้องเป็นทรัพย์สินซึ่ง
จำเลยได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดในข้อหาความผิดที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลย
นั้นโดยตรง คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติตามคำฟ้อง สำเนาบันทึกการจับกุมโดยเจ้าพนักงาน
เอกสารแนบท้ายคำฟ้องและคำให้การรับสารภาพของจำเลยว่า เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2565 เวลา
19.30 นาฬิกา เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยพร้อมยึดได้รยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกิน 7 คน
(รถแวนสองตอน) ของกลาง ซึ่งมีคนต่างด้าว 15 คน ที่หลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรนั่งโดยสาร
มาในรถด้วยในขณะที่อยู่ที่อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี ก่อนที่จะมีการส่งคนต่างด้าวให้ไป
ทำงานที่จังหวัดนครปฐม ซึ่งจากพฤติการณ์ดังกล่าวเป็นกรณีที่จำเลยใช้รยนต์ของกลางโดยสาร
พาคนต่างด้าวทั้งสิบห้าคนซึ่งหลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้วไปส่ง
ยังจุดหมายปลายทาง จึงเป็นการใช้รยนต์ของกลางเป็นยานพาหนะให้คนต่างด้าวขึ้นโดยสารมา
ในรถด้วยเท่านั้น มิได้เป็นการใช้รยนต์ของกลางเพื่อพาคนต่างด้าวหลบหนีให้พ้นจากการจับกุม
หรือเพื่อหลีกเลี่ยงการตรวจสอบจับกุมของเจ้าพนักงานตำรวจโดยตรง ดังนี้ รยนต์ของกลางจึงไม่
ใช่ทรัพย์สินที่จำเลยได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดตามฟ้องโจทก์ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 (1) แม้จะปรากฏข้อเท็จจริงว่า รยนต์ของกลางที่คนต่างด้าว
นั่งโดยสารมาด้วยนั้นจะเป็นรยนต์นั่งส่วนบุคคลซึ่งบรรทุกผู้โดยสารได้ไม่เกิน 7 คน แต่จำเลยกลับ
นำรยนต์ของกลางดังกล่าวมาใช้บรรทุกคนต่างด้าว 15 คน ซึ่งมีจำนวนผู้โดยสารเกินกว่าที่ได้
จดทะเบียนไว้กับกรมการขนส่งทางบก และคนต่างด้าวขึ้นโดยสารมาในห้วงโดยสารในลักษณะ
แออัดยัดเยียด ซึ่งผิดวิสัยของการนั่งโดยสารมาในรถตามปกติทั่วไปก็ตาม ก็เป็นแต่เพียงการใช้
รยนต์ผิดประเภทและลักษณะการใช้งานของตัวทรัพย์สินเท่านั้น มิใช่พฤติการณ์ที่ถึงกับบ่งชี้ชัดว่า
จำเลยมุ่งหมายที่จะใช้รยนต์ของกลางดังกล่าวในการกระทำความผิดตามฟ้องโจทก์โดยตรงดังที่
ได้วินิจฉัยมาข้างต้น รยนต์ของกลางจึงเป็นทรัพย์สินที่ไม่อาจริบได้ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 33 (1) ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ไม่ริบรยนต์ของกลาง แต่พิพากษาให้คืนรยนต์ของกลางแก่
เจ้าของนั้นชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

พันธุ์เลิศ บุญเลี้ยง · จาตุรงค์ สรนุวัตร · วิเชียร อภิรัตน์มนตรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/756/2566>